

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין סח.

תורה אור

1. וְאֵלֶּיֶשׁעַ רָאָה וְהוּא
מִצַּעַק אָבִי אָבִי רֶכֶב
יִשְׂרָאֵל וּפָרְשָׁיו וְלֹא
רָאָהוּ עוֹד וַיְחַזֵּק בְּבִגְדָיו
וַיִּקְרַעם לִשְׁנָיִם קָרְעִים:
מִלְכִּים בִּבְיָכ
2. כִּי אָתָּה בָּא אֶל הָאָרֶץ
אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ
לֹא תִלְמַד לַעֲשׂוֹת
כְּתוֹעֵבַת הַגּוֹיִם הָאֵלֶּם:
דְּכִרִים יֵת ט

לחזקת תפילין. פ"ה של ר' אליעזר א"ע"ג דלא היה ר"א זו ממקום אחד קרי ליה איסור שבות דכל ששאסרו חכמים ללכת בו לנשות הרבים אסור ללכת בו לחזר ויה"א אפי' יושב במקום א' אסור: **ה"א** מניחין איסור סקילה. משמע דמדליקין ואחר כך חולצין

והוא. מילתא דלקיטת קסואין: ר"ע מר' יושע גמר לה. בחמיה:
קייקו. ארבעה עמודים וזליה פרוסה עליהם כדאמר' בנזכר
לחזק פסיליו. של אביו * דקסבר שבת לאו זמן מפילין הוא
ואסור להניחן שמה יא' בהן לרשות הרבים: שדעתו של אבא

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

רש"י ד"ה לחלוץ תפילין
וכו' רקסבד שבת לאו זמן
תפילין עי' מג"א סי' שח
סיק יא: שם ד"ה
משקלות הקמה וכו'
לחפזות בעור. עין כי
דף פ"ט ע"ב חזקוני ד"ה
ולא:

הגהות הב"ח

(א) גם' דעתו מיושבת
ודעת אמו נטרופה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א רש"י ד"ה ולא חסרתי
מרבתי וכו' ולקבל מהם
שכמה אלא. מלת אלא נחחק
וג"כ צ"ל אפי': **ב** בא"ד
ימרון כמחתי מהם אפי'.
מלת אפילו נחחק וג"כ צ"ל
אלא:

לעזי רש"י

פלוט"ה [פלוט"א].
כדור.

מוסף רש"י

אבל אתה למד להבין
ולהורות. כלומר להבין
מעשיהם כמה הם
מקולקלים ולהורות לנביא
לא תעשה כך וכן שזה הוא
חק העולם (דברים י"ח: יא):
שחולל לעמוד בזה ואם
יבשה נביא שקר למען
שמעין שהוא ממשק (שבת
נ"ה)

הרחק על־ד ארבע שיתות

דף לה: (וַס) מַשְׁמַע אִיפְכָּא דַּתְּנִי
שְׁלִישִׁית לַהֲדִילִיק אֹחַ הֵנּוּ דְּכִרִי רַבִּי
גַּמְתָּר ר' יְהוּדָה אִמַּר שְׁלִישִׁית כִּלְחֹן
תְּפִילִין וְפִי'הֶם הָם וּמְדַלִּיק בְּרִישֵׁית
וְחֹזֵין לִמּוֹר וּמְדַלִּיק בְּשֵׁית מִדְּקֹאֲמֵר
הָאֵלֶם בְּתַר הֵי שְׁוִי לַהֲדִילִיק כְּמֹאֵן
לְהַסֵּב אֵין נָתַן וְלֹא כְּרַבִּי יְהוּדָה הִנְשִׂיא
וְגַם אֵין לִמּוֹר שְׁמַלְחֵין שְׁלִישִׁית וְהִ"ק
שְׁלִישִׁית אִף כִּלְחֹן תְּפִילִין וְעוֹלָם מְדַלִּיק
בְּרִישָׁא מִדְּקֹאֲמֵר הָם שְׁלִישִׁית
לַהֲדִילִיק וּמוֹקִין וְלֹא כְּרַבִּי נָתַן וְלֹא כְּרַבִּי
יְהוּדָה הִנְשִׂיא עוֹד קָשָׁה לֵאמֹר הוֹרְקוּס
לֵאמֹר יֵדַע מִנְהֵבּוּ וְי"ל דּוּלְדֵּי תְּפִילִין
בְּרִישָׁא אֵלֶּא שְׁבָאוֹתָה שְׁעָה אִיחָרָו
לַהֲדִילִיק מִפְּנֵי שְׁחִי עוֹדוֹתִין כְּמֹאֵלִי וְלִכְן
הִיָּה גַּעֲרֵי נָו: וְזוֹהַרְתָּן בְּפֹה
שְׁחָן. פִּי'הֶם דַּמְלִיקוּ לַעֲנִין עֲטִילָה
בְּנִקְרָעוּ אִי חוֹזֵן מַה שְּׁבָחוּ אֵלֶּא לֹא
וְהִדְיָא לֹא אֲשַׁכְחֵן פְּלוּגָתָא אֵלֶּא בְּפִ'
כ"ג דְּלֵיתֵין תָּנן הִכְדוֹר וְהִיאִמוּס
וְהִקְמִיעַ וּתְפִילִין שְׁקִרְעוּ הִנּוּעַ בֶּן
עֹמָלָה בְּמָה שְּׁבָחוּ עֲטוֹר אֵלֶּמָּה אִי
מִחוּב חֲשׁוֹב מִיּוֹר וּמִנֵּי בְּחֹסְפָתָה ר'
הִיאִשָּׁה בְּזִיק אֹמֵר מַשּׁוֹס ר' אֲלִיעֶזֶר
וְהִיאִשָּׁה מְטַעֲלִין כְּמוֹ שֶׁן אֲלֵמָּה מִדְּלָל
מִיָּין מְטַעֲלָה ש"מ דְּלֹא מִיּוֹר:
הִיָּה בְּבֵה בְּבִשְׂרוֹ. וּמַשּׁוֹס שְׂרַע
לְנֶשֶׁם (וְיֹקֵל יֵט) לֵיכָא דַּשְׁמוֹס
מִחוּרָה וְעוֹד כְּדֹאֲמֵר הִרְבֵּה מַעוֹת
שֶׁ לִי שְׁלִישִׁית לַהֲדִילִיק (וְהִיאִשָּׁה):

והא ר' עקיבא מר' יהושע גמיר לה וחתניו כשחלה ר' אליעזר נכנסו ר' עקיבא וחביריו ללכדו הוא יושב בקינוף שלו והן יושבין במרקלין שלו ואותו היום ע"ש היה נכנס וקונסו בנו לחלוץ תפלו גער בו ויצא בכנייה אמר להן לחביריו כמדימה אבי שדעתו של אבא נטרפה אמר להן דעתו (א) ידעת אלו נטרפה היאך מניחין איסור סקילה עוסקין באיסור שבות כיון שראו חכמים שדעתו מיושבת עליו נכנסו וישבו לפניו מרחוק ד' אמות א"ל למה באתם א"ל ללמוד תורה באנו א"ל ועד עכשיו למה לא באתם א"ל לא היה לנו פנאי אמר להן תמיה אני אם ימיתו מיתת עצמן אומר לו ר' עקיבא שלי מהו אמר לו שלך קשה משלהן נטל שתי זרועותיו והניחן על לבו אמר אוי לכם שתי זרועותי שהן כשתי ספרי תורה שנגללין הרבה תורה למדתי והרבה תורה לימדתי הרבה תורה למדתי ולא חסרתי מרבתי אפילו ככלל המללק מן הים הרבה תורה לימדתי ולא חסרתי תלמידי אלא במכחול בשפופרת ולא עוד אלא שאני שונה שלש מאות הלכות בבהרת עזה ולא היה אדם ששואלי בהן דבר מעולם ולא עוד אלא שאני שונה שלש מאות הלכות ואמרי לה שלשת אלפים הלכות בנטיעת קשואין ולא היה אדם ששואלי בהן דבר מעולם חוץ מעקיבא בן יוסף פעם אחת אמר והוא מהלכין היינו בדרך אמר לי רבי למדני בנטיעת

היפסו דעמו מיזשטס היה חולץ תפיליו:
איסור קטילה. הלוקח הבר והטמא
 חמיו ועוסקין בדבר שאינו אלא איסור
 דבשכחו דמיו תפילין בשבת אין כלל
 הדינים דהא דרך מלגזה הוא ותבטיין
 הוא לו בחול: **ברחוק ארבע אמות.**
 המצא הנדוי בשבתו במחלוקת
 מפורש על עכאזי בנכזה תיעא (דף
 ע"ג) שלו מסו. כמה תהא מיחמו:
על קשה משלסן. ממני שלך פתח
 באולס ועל שמתני היה למד תורה
 הדיבה: **גלו.** ר"א ש"ח ורועותיו:
שנגלגלן. כשגולגלן ספר תורה והכתב
 המסאס כך תתעלס ותתפסק תורה
 שכלבי חמיו לפי שלא שמיני
 ולתדו ממני: **ולא חסרני מרבוסי**
ככלב הלוקח מן היס. לפי חכמתם
 שסייה גדולה אין למודי עולה לחסרם
 וקולקל מהם חכמה וכן אלא מעט ככלב
 הלוקח מן היס. וכן תלמידי לא
 חסריו ולא קולו מהכחמי לחסר את
 יתרון חכמתי מהם [אפי' כמו שמחסר
 ההכחול בשפופרת בעיבור אחד א':
ולא חסרני. כלומר לא חסרתי
 מחכמתם ממני שני מחילת גדולים
 ותור מחכמי וגם עתה גדולים הם
 מעטעם מהם: **שפורסי.** קנה שנותני
 חסד. כחול. קיסם: של עץ או של כסף
 שמתקנין מחול תבטיין ומעולג בחול
 ומימיא: **בכרת עוה.** בהלכות מראות
 נגשים: **בנטיס קשויס.** הלכות מיי
 שפסיס שעל ידיהם נתחלל כל השדה
 ששקשויס: **אמר לו כדור והאימוס**
ויכו. כדור פלוט"ה מחוסה עור
 ומלחא מחבוז אמר של איל בדוחק
 וכן ארמוס שלחם של עור היה ענין
 שמתעלס ומחול מחבוז עור ופי' תפור
 וכו' ויה עושין הנעללים כמו עשויין
 הרעענין שלטו בדפוס של עץ: **הקטע.**
 של עור ומחול מחבוז ומלחא זגזאר
 לגוי: **משקולת קטנה.** חסין זגזאר
 עשויין מעפרת מחבוז אמה צדוק
 שלם שלא תחסר אצל משקולת גדולה
 אין דרכה * לחפוסה בעור: **ולדור**
המרגליס. מופרין המרגליס בעור
 ותחולין אותו זגזאר בממה לרפואה:
אמר. לפי שחלוקו זגזאר רבי

הדרון עלך ארבע מיתות

קְשׁוּאֵי אִמְרֵי דְּבַר אֶחָד נִתְמַלְאָה כָּל הַשָּׂדֶה קְשׁוּאֵי אָמַר לִי רַבִּי
לְמַדְרֵנִי נִשְׁמַעְתָּ לְמַדְנִי עֲקִירְתָּ אִמְרֵי דְּבַר אֶחָד נִתְקַבְּצוּ כֹּלָם לְמִקְוִים
אֶחָד אָמְרוּ לוֹ ^אהַכְדוּר ^בוְהַאֲמוּם וְהַקְמִיעַ וְצִרּוֹ הַמְרָלִיּוֹת וּמִשְׁקִלָּתָם
קָמְנָה מֵהוּ אָמַר לָהֶן הֵן טַמְאִין וְטִהַרְתָּן כִּמְהָ שֶׁהֵן ^גמִנְעַל שֶׁעַל גְּבִי
הַאֲמוּם מֵהוּ אָמַר לָהֶן הוּא טָהוֹר וְיִצְאָה נִשְׁמָתוֹ בְּמַהֲרָה עֲמַד רַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ עַל רַגְלָיו וְאָמַר הוֹרֵר הַגֵּר הוֹרֵר הַגֵּר לְמוֹצָאֵי שַׁבַּת פָּנֵנּוּ בִּי
רַבִּי עֲקִיבָא מִן קִיסְרִי לֵאמֹר הִיא מִכָּה בְּבִשְׂרָה עַד שְׂדֵמו שׁוֹתָה לְאֶרֶץ
פָּתַח עֲלֶיהָ כְּשׁוּרָה וְאָמַר יֵאָבִי אָבִי רַבִּי יִשְׂרָאֵל וּפְרִשְׁיוֹ הִרְבֵּה מַעוֹת יֵשׁ
לִי וְאֵין לִי שׁוֹלְחֵי הַלְרְצוֹת אֲלֵמָּא מְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר גְּמָרָה מְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר
לֹא סָבְרָה הִדֵּר גְּמָרָה מְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְסָבְרָה יְהִיָּלִיהּ הִיכִי עֲבִיד חֵכִי וְהֵאָנֹן
תַּנֵּן הָעוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה חַיִּים לְהַתְלַמֵּד שְׂאֵין ^דרֵאֲמֵר מִרְ ^הלֹא תִלְמַד לַעֲשׂוֹת
לַעֲשׂוֹת אִי אֶתָּה לִמַּד אֲבָל אֶתָּה לִמַּד לְהִבִּין וּלְהוֹרֹת;

הדרן עלך ארבע מיתות

ואליעזר ותכמים בְּקֶדֶר טַהֲרֹת (בלס כ"ג)¹¹ ותכמים אומרים אין מקבלין טומאה לפי שכלי עור אין מקבל טומאה ואלא אם כן יש לו בית קיבול דהא איחשק לנקו והני הוילי וקבולן נעשית למלאכות מליי בחבור עולמית לא שמה קבול יורדי אליעזר אומר מקבל טומאה דבית קיבול הכשו למלאכות שמה קבול ועוד נתקנו כדבור וצאיתום שנקרעו ונראה חלל שלהם דמדרו רבנן דמקבלי דטומאה דהא איכא בית קיבול ופליגי לענין עבילה שח"א מה שכתוב חוץ ור' אליעזר אומר מה שכתוב אינו חוץ דכולי הכהן כלל לו הוא ונעשת יסודו היו רואים ידע אם כן ור' ושאנן מה אמר אומר באותן שני המחלוקות אמר להם טמאים חוץ פליגי שלמי וטומאה נוגעת מבחוץ: **ועתה** ר' יוחנן **שן**. כלומר אי נקרו שחכמים מרדים שמקבלין חוץ וחוץ אינו לומר שהמלי חוץ ועומד אי דבריה שהמלי אינו חוץ שמטבילן כמות שהן: **מנעל שעל גבי אימיוס מהו**. שאף כן נתקנו בחוספתא¹² דטרהות¹³ הכהנים אומרים הוילי ואינו מחובר מלחם הכריכה אומן שהדיט יוכל לנקות מעל האימיוס כבר שם עלי עיו וטמא ור"א מטירט שערין נעומד אי נגמיה מלחמא: **הוטר הדנר**. שברכוהו: **בין קפרי ללוד**. שהיו נושאין את מטמו מקפרי ללוד: **פסח עליו בצורה**. שהיו עושין סירה סביבות המטה להפסד: **הרבה מעוט** הם: **הרבה מלח**: **הרבה מלח**. כלומר הרבה שאלות הם ללשון ואין למי לשאול: **היו עבדי**. ר' אליעזר הכי עשההו בנייתת קפואין: **להסלמ**. בכה ר"ע אר דעבד ר' אליעזר:

הדרן עלך ארבע מיתות